

1.

СТУДЕН ДУШ

Не... не... не... неееее... Ааааа...

Не! Това е невъзможно... Не и сега... Прекалено рано е!
Казвам се Пол. След по-малко от година трябваше да празнувам осемнайсетия си рожден ден. Ала вместо това всеки момент ще умра.

Падам, падам свободно, като камък, който са започнали от висока скала. С всяка изминала секунда приближавам твърдата земя. Скоро ще лежа там напълно размаян.

Грххх...

Някаква животинка или пък странно чуждо тяло токущо ми заседна в гърлото. Супер! Сега, докато летя надолу, вече никой няма да чува крясъците ми.

Очите ми смъдят, вятърът се опитва да проникне във всяка частица от тялото ми, докато аз самият се гърча отчаяно, сякаш имам паяк в гащите. Ако можех поне да се

извърна малко, за да изживея по-достойно последните си минути.

Гх... Аааах... Ммммммм... Аааах...

С неимоверно усилие успявам да разперя ръце като криле на самолет. За съжаление, това не значи, че тутакси ще литна. И все пак приличам повече на таен агент от филмите с Джеймс Бонд, отколкото на бебешка играчка, дето сестра ми е премятала два часа в уста.

Гадно е да си отидеш толкова рано, без дори да си успял да разгледаш големия остров, който се е ширнал точно под теб. Красив, пъстър, целият потънал в зеленина, с това огромно езеро, с тази пустиня. Различавам села, сгради, ферми, едно футболно игрище, дори плувни басейни. Аз, който съм луд по спорта...

Още по-отчайващо е, че само преди няколко часа се бях сдобил с първата филмова роля в живота си. Второстепенна, разбира се, но пък в блокбъстър! Щях да пробия в артистичните среди, със сигурност щях! Вместо това изгряващата кинозвезда пропада в адска бездна, и то как само пропада... Кариера, сриваща се преди още да е започнала.

Трудно е за обяснение, но при свободното падане земята се приближава адски бързо. Пейзажът се очертава ясно, с все по-живи детайли, сякаш зумвам картинка на телефона си. Чудя се дали да започна обратно броене, но се спирам, тъй като само от мисълта за това целият настръхвам. Дали ако успея да се насоча към някое дърво или езеро, или пък към морето, не бих могъл да отърва кожата? Ооо, всичко става толкова бързо! Едно е ясно, спукана ми е работата!

Десет минути по-рано

Нещо подозрителен ми се струва този автобус. Но пък след малко най-сетне ще бъда на снимачната площадка и това ми стига, за да съм готов на всичко! Идея нямам кой е изобретил тая чудовищна машинария, но със сигурност е бил болен мозък. Да монтира турбина с балон върху стар американски бус, за да го накара да лети? Абе, пичове, кога ще осъзнаете, че не всяка детска мечта трябва да се осъществява? Единственото, което идва наум на шофьора, за да заглуши тракането на ламарината, е да надуе музиката на макс. И затова, когато тая вехтория се разбие, ще бъдем освен размазани и глухи. Супер! Малко съм критичен, но всеки има свой начин да се справя с неволята. Аз например в такива моменти разсъждавам. Около мен има стотина души, кой от кого по-смахнат. Цяло чудо ще да е да се набутаме всички в буса. Засега не ме свърта на едно място, но очаквам всеки момент някой да ми каже какво да правя.

Внезапно околните се изправят на крака, втурват се към задната част на таратайката и скачат в празното на тумби от по десет-петнайсет. Сърцето ми засяда в гърлото, почвам целият да се треса. Ама какво ги прихвана? Веднага залепвам нос за стъклото и ги гледам как падат презглава. Споко, това сигурно са каскадьори, които се упражняват. Нормално е при снимки на блокбъстър. Вярно, че ми дадоха раница на тръгване, ама никой не спомена скокове с парашут! Хм, вече съм почти последен на борда и не ми мирише на хубаво. Почвам да съжалявам, че прочетох само големите букви на договорите, които подписах... Опа!

Задръж, задръж още малко.

Някакъв тип на вратата ми прави знак да отида. Да речеш, че е симпатията, не е, едва-едва се усмихва. Приближавам го, ала си представям, че в устата ми има кубче лед.

Актьорски трик, когато трябва да си придадеш спокоен и нехаен вид. Щом се озовавам до онзи, той ме сграбчва за врата като лъвица своето малко и бам, бута ме в празното, без да обели зъб. Извъръщам поглед към небето и започвам да крещя:

**„ЩЕ ТИ ИЗСЪХНЕ УСТАТА ЛИ, АКО КАЖЕШ
ЕДНО СБОГОМ?!“**

Само че в действителност... Нищо подобно. Не отронвам и дума. И не защото не съм раззинал широко уста.

Та значи, летя си така в празното.

Скръзьц... Шшш... Ффффф...

Без изобщо да разбере как, раницата, която ми сложи-ха на гърба, преди да потеглим, сега се отваря проглушително и се превръща в нещо като разперено крило! Иде ми да викам, да чупя, да се смея. ЛЕТЯ, БЕ! Не знам кой беше решил да ме пощади, но може да се каже, че днес е щастливият ми ден!

Оркестърът свири туш, бъдещата звезда се завръща!

Пляяяс...

Какъв студ! Току-що се приземих... Или по-точно плъснах в езерце, дълбоко колкото онова място в басейна, дето си плакнеш краката. В залисията бях забравил, че нейно величество гравитацията продължава да действа, без да я е грижа много-много за моите душевни състояния. Свеждам глава и си гледам панталона. Опипвам краката, ръцете, рамената си, главата си на победител. Усещам натиска на пръстите върху

тялото си, но болка – никаква. Може да се каже, че направо съм си ЖИВ! И подгизнал. Но важното – жив.

Да се достигне брегът, се оказва дело, по-продължително и трудоемко от очакваното. В мига, в който стъпих на твърда почва, повърхността на езерцето заприлича на огледало. Бърз оглед и разбирам, че дрехите ми вече са сухи. Хм, странно... Не мога да кажа, че е топло, а и студено не е. Навярно бях наполовина мокър, но в главата ми е такава бъркотия, че сам не знам. Върхът на сладоледа е, че нещото, дете ми служеше за парашут, изчезна. Без паника, сигурно има обяснение. Раницата ми е лека като перце и предполагам, че платът мирно и кротко си лежи някъде около мен, на трийсетина сантиметра под водата. Окей. Всичко е точно. Още съм замаян, започвам постепенно да се паникьосвам. Трябва само да се успокоя и нещата ще си дойдат по местата. Да се съсредоточа и да действам! Не съм попаднал тук, за да пиша тема за пропускливостта на застоялата вода.

ДА СЕ УСПОКОЯ! Та аз съм в шок. Да, така е, прекалявам с разсъжденията, но не мога да се удържа. Значи да му турим кръст, всичко е зад гърба ми. Заемам се да правя дълбоки вдишвания и издишвания за отпускане. Вдиииишвам бааааааавно... прееез нооооооса... Хм... Издишвам бързо през устата. Ха!

След като изпълнявам три или четири пъти този евтин трик, който знам от видео в интернет, се чувствам малко по-добре. А и голям праз, като не успявам да говоря, важното е, че мога да си мисля разни неща. При последното издишване отпускам рамена и цялата си мускулатура.

Да видим какво имаме наоколо? Зад гърба ми се намира ферма с множество хамбари. Ще я избягвам – не съм голям фен на селския труд. И за да съм по-точен, той не ме обича. Предвид жуленето на копривата, на осите, на къпините и на всякакви други творения, които дращят и които дори те разболяват до края на живота ти, изводът е ясен: „Който

го е страх от мечки, не ходи в гората!“. И си е точно така, въщи се чувствам най-добре. Все пак нямам против малка изследователска разходка, стига само местният гид да не ме посрещне по гумени ботуши и с вила в ръце. Кепе на главата и с цигара в устата, иди-дойди, но селски пес, който се визира във всяко теле, дете минава през портата – не, мерси. Значи оставям фермата за друг път. Ако си спомням добре, докато падах, зърнах бензиностанция недалеч оттук. Ще си опитам късмета при изпаренията там. Вероятно ще има хора, готови да ми помогнат малко повече. Отделно, че ще си купя бонбони, шоколад или всякакви ободрителни напитки, които обожавам. След това падане съм си ги заслужил. Напред! Сигурно там се намира и някой голям снимачен екип, който трябва да открия. Блокбъстър за супергерои и злодеи, спускащи се от Космоса, за да превземат света – не е шега работа! Няма как да изтърва такова приключение. А и съм подписал договор! След всички книжа, които ме накараха да попълня, едно е сигурно – те имат името ми и знаят, че трябва да пристигна! Сигурно вече ме търсят. Като начало, дай да издрапам по ниския хълм пред мен и после ще видя. Изкатерия ли се още малко, ще се огледам по-добре и ще се ориентирам.

Странно е, но съм в отлична форма, рипам като козле. Хоп-хоп-хоп, правя бързи скокове нагоре по склона. Не е изкачването на годината, но не чувствам грам умора. Много яко... И макар да не съм като на равното, и тук се чувствам добре на чист въздух.

Стигам върха, наоколо – няколко дървета. Може да се каже, че местността е пресечена. От другата страна, ниско вдясно, сякаш зървам бензиностанцията, ала право пред мен, недалеч, има разни особени постройки. Приличат на покриви на пагоди, като на азиатския ресторант, в който толкова обичам да ям. Много странно, що за здания в тази пустош? Хм. Като от онзи филм с Брус Уилис, чийто сюжет трябваше да се развива във Франция, а накрая се оказа в

Китай, за да спечели по-голяма публика!* По всяка вероятност са част от декора на блокбъстъра! Бъдещата филмова звезда не е никак загубена, а това е по-скоро добра новина. По дяволите бензиностанцията, да вървим към азиатския квартал!

Първо баирче за изкачване, второ за спускане, същинска пътека на здравето! Преди не го бях забелязал, но един малък храм, кацнал на високото, сега непрекъснато привлича вниманието ми. От него струи натрапчиво сияние. Изгарям от любопитство да отскоча, но не ми се струва разумно. Не бива да се разсейвам, ако искам да се добера до постройката, която прилича на ресторант. Храмът представлява многоетажна кула. Не мисля, че там ще открия някого, а и хич не ми се ще да попадна на божество, което ще прокълне семейството ми за четири поколения напред. Следвам криволичещата пътека и колкото повече напредвам, толкова повече губя надежда да срещна човек. Въпреки това съзирам нещо като масички за пикник, които придават на гледката задушевен вид.

Внезапно дочувам шум от стъпки. Някой притичва отвътре. Чува се трясък от врата и той или тя трополи по стълбите. Опитвам се да извикам, за да подсказва присъствието си, но от устата ми все така нищо не излиза. По дяволите! Не знам какво ми се е случило, докато падах, но ще се наложи да използвам великите си артистични умения и с мимики да обясня кой съм и какво търся тук. Уффф... С моя куц късмет накрая ще свърша в линейка и с усмирителна риза.

Докато си мисля това, осъзнавам, че шумовете са секнали. Продължавам напред и изведнъж регистрирам глухи звуци.

* Става дума за научнофантастичния американски филм „Looper: Убиец във времето“. – Бел. ред.